

המגיעים למאות רבות של אלפי לירות, לקבל תקציב התישבותי שמן מחדש.

פועים

נקמה לוהטת

הצילו הצילו! בקעו הצעקות במוצאי שבת כחצות מקומת הקרקע בבנין שברחוב המלך ג'ורג' 64 בתל-אביב. סכנים, שהתפרצו לדירת יהודית וצבי מנצילס, ממנה שגולרו הצעקות, גילו מתח אים: בתוך חדר מלא עשן ולהבות התרוצצה אשה אחוזה אש, צועקת בקול אים. אחד ה סכנים עטף את האשה בשטיח, כיבה ה הלהבות. יהודית מנצילס (28), הועברה לבית החולים כשמחצית גופה חרוך.

במשך 15 שעות סירפדה יהודית בין חיים למתח עד שנפתח נשמתה. לידה נמ צאו רק חוקרי המשטרה. בעלה של יהודית ישב בכלא, כחשוד בגניבת תלושי ילק מהצירות הצרפתית. לידה האחד נמצא ב מוסד הינוכי בארץ, שני לידה האחרים, שגולרו בעלה מאשתו הראשונה שדעתה נטרפה עליה ושואמזו על ידה, נמצאו אר שם בדרך בין הונגריה לישראל. הם עמדו להצטרף אליה לנסיעה לקנדה לשם עמדה יהודית להגר עם בעלה בעוד שבועות מספר.

האבא נדקר בכפין. החשד הראשון שהועלה על ידי חוקרי המשטרה היה כי יהודית הוצתה במזיד. הנתונים לכך היו צעקויה החוררות ונשנות בעת שנשרפה: יוסף לוי מה עשית לוי? השוטרים לא היו צריכים לחכות הרבה כדי לדעת מיהו אותו יוסף לוי. כבר ביום ראשון בבוקר הופיע בבית החולים טיפוס טרוני, נעיל גליים בשחור לבן, מכנסים שחורים חול צה לבנה, ביקש לבקר את יהודית. כאשר הציג את עצמו כיוסף לוי, נעצר עוד בטרם הספיק להגיע למיטת הגוססת.

יוסף (יוזי) לוי היה טיפוס מוכר למש טרה. הוא היה סרסור זונת ותיק, איש העולם התחתון, מנהל בתיבושת ידוע וא דם מופרע. כבן למשפחה שהתפרנסה על הונות, היה מקצועו היה טבוע בדמו. אמו הנוצרית הייתה יזאנית עוד בהונגריה ואילו אביו היהודי היה מנהל שם שורת עסקי בושת. פעם נדקר אב זה על ידי בנו יוסף בכפין, ניצל בנס.

קשריו של לוי ליהודית מנצילס היו מק צועים בעיקר. כי יהודית, בעלת פני הבר בה וגוף הפילי כפי שכינוה מכריה, היחה אף היא יזאנית ותקיה. למרות שמיי פעם ניסו היא ובעלה לשלוח יד בעסקי זוננות, הכיו עסקי אספרטו בתימקיים נוכחו ה שניים כי הונכות משתלמת פחת מהזונות. הם רכשו מכונית וקסדול ודירחם, שהיחה מצוידת בכל השכלולים המודרנים, כולל פר חת יקרות בארון הבגדים, שימשה בית ועד לטרסורים מכל המינים.

לא קשה היה גם למצוא סיבות לפיהן אפשר היה להחשד את לוי בהצתתה היה יהודית. במכונית הווקסדול של בעלה, היה לו לוי וצבי מנצילס עסקי הברחה שונים ועסקים מוקפקים אחרים שהיהודית ידעה עליהם. לוי אף היה שותף בגניבת תלושי הולק בצירות הצרפתית בגללה נעצר בעלה. לפי כמה עדויות אימה יהודית על לוי כי אב לא ישחרר את בעלה היא תפתח את מיה ותסגר למשטרה דברים שזו לא יודעת אודותיה.

לפניות, זננה ומטרפת. זה הכל ששויבה, אמר יוסף לוי לכתב העולט הזה, כשהוא לבית המשפט להוצאת פקודת מע צרי. חבל על התמונות שאתם מצלמים, אני לא עשיתי את זה. זה לא נוגע לי בכלל. יש לי אליבי.

אלא שאליבי של יוסף לוי היה מופקפק למדי. לפי טענתו היה במוצאי שבת בהצתה שניה בקולנוע. מאוחר יותר נפגש עם בעל קניניו שהיה אולם מלבד כרטיס הקולנוע, והועדה שהקונדטור ראה אותו כמה רגעים בלבד בסביבות השעה בה נרצחה יהודית, לא היו לו הוכחות נוספות.

כשחקירת המשטרה הלכה והסתעפה, הועלתה באופן רציני גם האפשרות שיהודית איבדה את עצמה לדעת במצעות הצתה. למשטרה התברר מה שלא היה ידוע למרבית מכ ריה של יהודית, בעלת הפה הקטן והאף הסוגן — שהיא היחה מטורפת למחצה, גר סף למעולותיה כלסביה, אלכוהוליסטית וזי קומנית. עוד בהונגריה כילתה יהודית שתי

חשוד בהצתה לוי מסתכל ומסתיר פניו בבית המשפט פתרון להלשנות ופטרונים

הודאתו הארוכה והמוגמקת של גבולסי, בה הסביר מדוע רצה את אשתו. הוא אף הוביל את חוקריו למקום הרצח, הצביע בפניהם על דרך נסיונה. הוא גם זיהה במסדר זיהוי את אקדחו, אקדת שהוכח כי הנדורים שרצחו את וזיפה גבולסי נגלטו ממנו.

מצוידים בחומר זה לא מצאו חוקרי משטרת ישראל לנכון לחקור ולהמציא ל בית המשפט כל חומר הוכחה נוסף. נצי חונם נראה ודאי. אולם כבר בשלב הראשון של המשפט התברר כי הנצחון רחוק מהם והלאה. עורך הדין הייק הצליח להוכיח לבית המשפט, כי הודאתו של גבולסי הוצאה ממנו באיומים ובעינויים בבית הסוהר. ברוב של שניים נגד אחד החליטו השופטים העולם הזה (1131) שלא לקבל את ההודאה.

אחרי שנפסלה ההודאה, ניסתה התיביעה הכללית להכניס את העובדות, שהיו כל לות בהודאה זו, בדרך אחרית. היא הביאה קציני משטרה שהעידו כי גבולסי סיפר להם על הדברים שכלל בהודאתו. כשהעיד גבולסי עצמו, ניסתה התיביעה לחקור אותו על הפרטים שסיפר בהודאתו. אולם סניגורו של גבולסי התנגד לצעדים אלה של ה תביעה. הוא הביא ראיות ותקדימים לכך, שברגע בבית המשפט פוסל הודאה שלא ניתנה מרצון, אטור לאותו בית המשפט לש מוע יותר שום דבר על הודאה זו. השופ טים קיבלו את התנגדותו של הייק.

אקדה מתגולל ברפת. בידי התיביעה נשאר הפני האחרון. היא הוכיחה שהאקדה שהוצג בפני בית המשפט הוא האקדה בו נורתה זריפה. קצין הבליסטיקה של המש טרה, ביל שפירא, העיד כי במסדר זיהוי שאל את גבולסי: האם אתה מוכן להצביע על האקדה בו רצחת את זריפה? ובתשובה לכך הצביע גבולסי על האקדה ואמר: זה האקדה שלי. אני מכיר אותה. המשטרה גם צילמה כיצד מצביע גבולסי על אקדחו.

הייק הצליח להרוס גם ריאה זו בצורה מזהירה. טען גבולסי ודמותו: לא שמעתי את שאלתו של שפירא ביחס לאקדה, מכיון שבחדר נוכחו אותה שעה שלוש קצינים ושישה שוטרים. לא אמרתי זה האקדה שלי אלא זה האקדה שלנו. אילו הייתי אומר, זה האקדה שלי, לא הייתי מוסיק, אני מכיר אותה, כי זה דבר מוכן מאליו. שכנו של גבולסי, עד ההגנה היחיד במשפט, רפתן יהודי בשם יוסף רכטשפט, העיד כי שלו שש שבועות לפני הרצח, אחרי שבועצה גניבה מרפתו, השאיל לו אחיו של גבולסי, אתמו, את האקדה. אתמו גם היה האיש שקיבל את האקדה חזרה. כל בני הבית העידו שהכירו את האקדה, שהיה מתגולל בחדרים וברפת.

אחרי עדויות אלה לא היה הייק צריך להביא אפילו עדהגנה אחר, או עד אליבי כלשהו. קבעו השופטים בפסק דינם: לו אפילו הנאשם לא היה נותן עדות, או מביא עדים, היינו צריכים לזכות אותו.

הנקודה שהשפיעה ביותר על זיכיוו סה אחד של גבולסי היחה עדותה של בתו בבת השבע, עמל, שניתנה לחוקרי המשטרה שבו למקום הרצח, רגעים מספר אחרי שבוץ. שפירא לא עמל לחוקרים: שמעתי שמישהו קרא לאמא בעברית: בואי גברתי. יצאתי למרפסת וראיתי שאמא שלי עומדת למטה, ליד סוף המדרגות, ומדברת עם מישהו שלבס מבנסים ארוכים. ראיתי ש הוא ירח באמא סח'בום שלוש יריות ב-

תקופות בחייה, בגיל 12 ובגיל 18, במוסד לחולי רוח. גם בארץ התגלתה כמופרעת באופן מיוחד. די היה בשתי כוסיות ור מוט או ברנדי כדי להביאה למצב של שכ רוח שבו היחה מטורפת למחצה. במצב כזה היחה מבולבלת לגמרי, רצה ברחובות, מח רפת ומגדת עוברים ושבים.

כשהיחה נתקפת בהתקפת שגעון לא היה ליהודית מושג על מה היא מדברת והיא היחה מפליטה אז משפטים חסרי כל מובן, שריפה עצמית היא תופעה אפיינית לגבי חולי רוח מסוגה של יהודית. בדרך כלל, אחרי שהם מתפכחים במקצת מהשכרות, הם נתקפים במצב של דכאון נמשי ושנאה עצמית, בוחרים לחסל את עצמם וזקא בה צתה. לא היה כל ספק שבשעה שבצרה נמ צאה יהודית בשלב כזה של התפכחות משכ רות, או מהשפעת סם משכר, בדיקת דם להוכחה מדויקת לא היחה אפשרית בגלל אחוז הרצל הגבוה שסגן דמה אחרי ה כויות.

אלא שחוקרי המשטרה לא הוציאו מכלל אפשרות שילוב של שני החשדות שהיו להם: יתכן שמישהו ניצל את מצבה המ יוח של יהודית כדי להציתה בצורה שתיראה כהצתה עצמית של טירוף.

משפט

עד התיביעה

אני לא זוכר את השעה, מה היחה בדיק. נכנסתי לחצר וראיתי את אשתי זריפה, ואני קראתי לה, ויריחה בת שלושה כורים בראש בזמן שהיא עמדה, והאקדה היה אצלי כל הזמן. עזבתי מיד את המקום וברוך זרתי את האקדה מהחלון בזמן הנסיעה. אנתנו משפחה מוכרה בארץ וה גונה ושום בן אדם לא יכול להגיד עלינו שום דבר. וזו באה ורצחה ללכלך את כבוד המשפחה עד כדי כך, שלא ידעו אם הבן שלי הוא שלי, או הבן של אחי. לפי המנ הגים שלנו ולפי הנימוס, זה נהוג אצלנו, בעם הערבי, שלא מכפרים את המחלה היו רק בצורה זו. לולא שישתי מעשה זה היה הכתם ממשיך להיות אות קין על המצח של הילדים שלי.

מצוידת בהודאה זו של לוטסי גבולסי (30), תושב ערבי של תל-עריש שביפו ומודיע משטרי לשעבר, הגישה נגדו מיה טרתישראל תביעה משפטית, האשימה אותו ברצח אשתו וזיפה בחצר ביתם.

השבוע קבעו שלושה שופטי בית המשפט המחוזי, בפניהם התברר משפטו של לוטסי גבולסי, השופטים פסח אבישר, מקס ציר גבולסקי ואליעזר מלחי: לוטסי גבולסי זכאי מכל אשמה, יצא לחופשי. החלטתם התקבלה פה אחד. היה זה אחד הכשלונות המחסירים ביותר, שנחלו חוקרי משטרת ישראל ואנשי פרקליטות המדינה בשנים האחרונות. היה זה גם אחד הנצחונות די משפטים המזהירים ביותר, שהושג על ידי עורך דיין בבית משפט ישראלי. עורך הדין ישראל הייק, סניגורו של גבולסי, הצליח למוטט, שלב אחרי שלב, את כל בנין הראיות שהביאה המשטרה נגד גבולסי. בפסק דינם המנומק קיבלו השופטים כמעט את כל טענותיו של הייק.

הודאה ברדת האחורית. כאשר הביאה משטרת ישראל את לוטסי גבולסי למשפט הרצח, דומה היה ששום דבר לא ימנע את הרשעתו. בידי המשטרה נמצאה

אקדה קטן שהיה בידו. אמא נפלה והיאש ברח לכוין הפרס.

קבע בפסק דינו השופט פסח אבישר, שהצביע תחילה במיעוט בעד קבלת הודאתו של גבולסי במשטרה: אני מיחס חשיבות רבה לסיפור זה שסיפרה הילדה לשוטרים. העדות היא כשרה למרות שהיא עדות שמיעה. אני מגיח שילדה בת שבע, שראתה מחזה מהירד של רצח אמה, לא היחה מע לימה את עובדת הכרת אביה. לו זיהתה אותו, סיפור זה יש בו כדי לערער בי את הבטחון, אשר בלעדיו היה מקנן בליכי הרושם, שהנאשם הוא שהרג את אשתו.

מדוע לא שלחו הזמנה. כאשר הסתיים המשפט בזיכיוו של גבולסי, לא היחה התעלומה — מי אם כן רצח את זרי פה — התעלומה היחידה. אחת הסנסציות של משפט רצח זה היה היעלמה של עדת התיביעה מלכה אלפסי, נערתו של אחי גבולסי שהתגוררה בביתם. לצורך החיפושים אחריה הופסק המשפט, עד שהועלתה ה סברה, כי היא חצתה את הגבול לירדן.

איש לא ידע מי העלים את מלכה אלפסי, שעדותה יכולה היחה להועיל יותר להגנה, מאשר לתיביעה. השבוע, אחרי שניתן פסק הדין, לא התקשחה המשטרה למצוא את מלכה. אחד מסמלי החקירות שטיילו בתיק, גילה אותה בירושלים, שם התגוררה אצל אחיה. היתממה מלכה: לא ידעתי ש מחפשים אותי! למה לא שלחו לי הזמנה?

אופנה

מדי ייצוג

עד לפני כשש שנים רוחה בארץ אמונה פסלה, שהתלבושת הלאומית של הנשים היא סראפאן, חוצצה רקומה, סגולים תגי כיים, ומסך תקוע בשיער מאחורי. למקרים מיוחדים: שמות ויצו שחורה, רקומה ויק מה תימנית כסופה. לברי: חולצה רוטית, מכנסיים אפורים לימי מועד, סנדלים תנכיים.

מאוחר יותר באה התקדמות: אופנת משכית עם התימניות שלה. על גברים כבר לא דובר. מישהו החליט שצריך, בכל זאת, לקבוע בגד לאומי צריך למצוא משהו אחי, משהו שימוג את כל הגלויות. לא שה הספרדיה יש המאנטילה שלה, להוליג דיה השבים המורסם, ליסאנית הקימו — שית, להודות האמרי שלה, לישראלית — אנבל (אגודה למען בגד לאומי) עוד לא החי ליטה.

מדווחת רותי ורר, כתבת הער לם הזה, על נשף פולקלורי של "אגב"י, שנערך השבוע בבית סוקולוב:

קודם כל אני רוצה שיהיה ברור שלא היה כאן שום נשף, ואני עוד מעיינת באפ שרות לתבוע סיצויים מאגב"ל על עמלת הנפש שנגרמה לי כתוצאה מכך שלא ראית את המערבות שרציתי לראות, בגלל אר תו — תסלתו לי על הביטוי — נשף.

ואני רוצה גם שתדעו שאין לי דבר נגד בגד לאומי בפרניצים. אני גורא בעד, כשהדברים אמורים בפסטיבאלים מקומיים או שליות נציגים לפסטיבאליוחן, או אפילו להודמנויות מיוחדות לתלמידי בתי הספר. אבל אני מסרבת להתהלך בבגד לאומי שחק בע אנב"ל ולו יהא זה היפה ביותר — ככלייל גלילי לובשת את אותה שמלה בד יוק. מובן שעלי זה יראה אחרת, אבל לא חשוב. חשוב הוא שכל אותן התלבושות הלאומיות של הנשים והסאנויות, ההודיות והספרדיות, הולכות ונעשות דירות יותר ויותר. יש להניח שהיום גם היה פינקטור מוצא את הגברת באטרפלי בקימונו ובמס רגות תקועות שבערה, כי אם בדונגריו וסודר הדוק.

אם בכלל היה בידור כלשהו באותו ערב, היו אלה הנאומים הרציניים.

אחרי שבתיה בראון, יושבת ראש אגב"ל, הסבירה כמה חשוב לנו בגד לאומי, וכמה שכל מיני שבטים עם כל מיני תלבושות הגיעו הנה, וכמה שקיים חשם שמלבושי הגלות ייעלמו. ואין שיש צורך הניכוי להני ציה אותם, עליה במחשבתם להקים מוזיאון פולקלורי, שייציג את תלבושות בני ישראל לפי ארצות מוצאם. קשה המשימה, קשה שבעתים הביצוע. תשאלו למה? למה אף שבט מלבד הבוכרים, לא רוצה לגדב תלי כושות פולקלוריסטיות לאגב"ל.

יורי ועדת התרבות של מועצת העיר